

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

24. janvārī

Ir janvāra otrā puse. Šķiet, šis ir tas laika periods gadā, kad vēl arvien ir grūti sajūst gaismas nākšanu, bet it kā netverami, tomēr gaisā arvien izteiktāk ir jūtama cerība, ka ziema nu jau ieiet aiziešanas stadijā. Arvien apnicīgāka sāk palikt tumsas un drēgnuma valdīšana, pakāpeniski arvien vairāk sevi liek sajūst domas par jaunu pavasari.

Un tomēr šis laiks ir tik nepieciešams. Jāatzīst, man ir bijis grūti gadiem ilgi dzīvot klimatā, kurā nekad nav ziemas tā, kā to sajūtam Latvijā. Mūžīgā mainība, ko jūtam šeit, ir kaut kas bezgala skaists un vērtīgs. Man pašam ir pārlicība, ka tādēļ arī skaidrāk un patiesāk varam sajūst Radītāja noliktos lielos ritmus savā personīgajā dzīves ceļā, biogrāfijā – no dzimšanas līdz atkal aiziešanai mūžībā. Un tomēr, lai arī kur mēs būtu dzimuši, lai arī kur mēs dzīvotu, mēs visi esam mācību ceļā pretī tam, lai pieredzētu un sajūstu Radītāja klātesamību šeit un tagad – laikā un telpā.

Mēs katrs varam sev uzdot jautājumu: kas man pie tā palīdz, kas traucē? Droši vien jau visvairāk mēs katrs pats, ietekmju un impulsu skarti, nereti maldoties starp dažādiem viedokļiem, bieži neredzot un aizmirstot, kur un kas esam esam paši.

Arī šis pandēmijas laiks ir parādījis, ka tik bieži dzīvojam neapzināti, automātiski, aizmirstot savas darbības saskaņot ar savu dziļāko būtību, dvēseli, sirdi, garu, savu patieso "ES". Pasaule un arī mēs, arī es, esam dzīvojuši kā atslēgti no realitātes, no dabas, no Radītāja. Ja cilvēki vēsturē un arī šodien būtu vairāk klausījušies, vairāk vērojuši, vairāk centušies just, nevis nejust un par sevis un vides sajušanu aizmirsuši, tad varbūt kādas mūsu darbības – tas, ko paužam ar sevi un arī tas - jā, varbūt pat tas, ko uzņemam sevī – varbūt pat, pavisam fiziski – ēdam un dzeram, būtu kaut kas savādāks.

Padomā, kad pēdējo reizi tu sev vaicāji: ko es PATIEŠĀM vēlos? Kas ir tas, kas manai dvēselei un garam dod dziļu, patiesu gaišumu? Kādas manas darbības patiešām saskan, ir harmonijā ar manu patieso ES? Kas ir tas, par ko es varētu teikt: tas ir patiešām MANS (ne jau tikai

fiziskā, mantiskā nozīmē)? Vai esi sajutis, ka Vislielākais Skolotājs ir tevī pašā? Neviens nezina tavu ceļu labāk un patiesāk par tevi pašu, par Radītāja daļu, kas ir tevī. Neviens tavā vietā arī nezina, kur ir tavas dzīves jēga, kur ir tieši tavas patiesās atbildes uz taviem jautājumiem. Jo, katrs no mums ir daļa no Radītāja.

Tāpat, kā tagad laiks netverami, bet iet pretī ārējai gaismai, tā arī tavs ceļš arvien iet pretī jaunai dvēseles gaismai. Arī šis pandēmijas laiks, tāpat kā visas krīzes, izaicinājumi un pārbaudījumi, ir posms no šī ceļa.

Protams, tev jāredz ceļa zīmes (arī STOP zīmes), jāievēro pagriezieni... Un tad, kādā brīdī tu arī sapratīsi, ka beigu beigās esi pateicīgs arī visiem šajā ceļā sastaptajiem impulsiem. Tie ir tavi izaicinājumi, pārbaudījumi... Sastopoties ar tiem, tu vari tuvoties savam patiesajam "ES", un tieši šī mērķa dēļ Radītājs tevi ir ielicis šajā pasaulē. Šobrīd, informācijas jucekļi, viedokļos, impulsos, saskarsmēs, lai pildītu Radītāja ieceri tieši pie sevis, tev ir iespēja vaicāt: vai tas tā ir...? Tā tev ir iespēja pieredzēt un sajūst Radītāja klātesamību šeit un tagad, arī ziemā un aukstumā, arī pandēmijā. Tās visas ir ceļa zīmes, pagriezieni arvien uz priekšu ejošā gaitā...